

клієнтів шляхом реалізації на ринку банківських продуктів, управління активами і пасивами, прибутками і витратами, ризиком, ліквідністю, враховуючи інтереси суспільства. Сутність банківського маркетингу розкривається через його принципи, які взаємопов'язані між собою і забезпечують виконання функцій банківського маркетингу: аналітичних, виробничих, розподільчо-збутових та управлінських. Для ефективного управління банківською діяльністю формування обґрунтованого стратегічного маркетингового плану банку повинно здійснюватися з урахуванням усіх чинників, які впливають на результати діяльності банківської установи, їх взаємодії, а також із визначенням конкретних шляхів розв'язання проблем, що виникають. Використання економіко-математичних методів дозволяє врахувати дію всіх факторів, побудувати інтегровану оцінку й оптимізувати розвиток стратегічного маркетингу банку [5]

Таким чином, одним із головних факторів успішної діяльності банку є формування ефективної стратегії, яка б забезпечувала якісне і найбільш повне задоволення потреб клієнтів при одночасному досягненні поточних і довгострокових цілей розвитку банку. Вважаємо, що успіх управління фінансовими продуктами перш за все залежить від постійного аналізу ринкової ситуації, а вже потім планування, регулювання та контролю. Адже, управління банківськими продуктами, і в загальному, як таке, повинно мати системний характер. Тобто, спочатку необхідно добре вивчити ринок послуг, внутрішні та зовнішні фактори, за для постановки чітких цілей та їх впровадження, а потім реалізовувати обрану стратегію.

Література

1. Брегеда О.А. Розвиток сфери банківських послуг в Україні в сучасних умовах // Економіка та підприємництво: Зб.наук.праць молодих учених та аспірантів. - Випуск 3 - К.: КНЕУ, 1999. - С.141-146
2. Штейн О.І. Критерії вибору стратегії комерційного банку // Збірник наукових праць Академії державної податкової служби України. - 2002. - №1. - С.54-60
3. Савін К.С. Управління маркетинговою діяльністю в банках (досвід Німеччини) // Актуальні проблеми міжнародних відносин. Зб. наук. праць. Вип. 8. - К.: Київський університет, 1998. - С. 211-221
4. Сахно (Ухлічева) І.В. Аналіз ринку банківських послуг // Ринкові важелі та стимули розвитку господарчих систем. - Одеса: ОДЕУ, 1997. - С. 328-333
5. Романенко Л.Ф. Банківський маркетинг: Монографія - К.: "Ін Юре", 2001. - 484 с.

А.А. БОЙКО,

О.О. ШУМАЄВА,

Донецький національний технічний університет

ОСОБЛИВОСТІ ПОБУДОВИ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ СТРУКТУР В УПРАВЛІННІ ПРОЕКТАМИ

Актуальність теми полягає в тому, що організація системи управління проектами є необхідним елементом в системі управління підприємством. Уміння вірно організувати систему управління проектами дозволить мінімізувати ризики і ефективно управляти змінами.

Проблемами управління проектами займаються такі учені, як: Е. Стенлі, Рассел Д. Арчібалд, Ньюелл Майкл В., Кім Хелдман, Лапигін Ю. Н. та інші. Ними досліджуються найбільш актуальні проблеми становлення і використання управління проектами [1].

Успіх реалізації проекту залежить від запровадженої організаційної структури. Оскільки найбільш важливою проблемою є комплектування учасників проекту і встановлення організаційної форми роботи її членів, то необхідно вибрати організаційну структуру управління і розробити систему мотивації праці, щоб уникнути хаосу і досягнути бажаного результату. Організаційна структура управління проектом — це сукупність взаємопов'язаних органів управління, які розташовані на різних ступенях системи [2]. У більш простому розумінні, це організація людей для успішного виконання проекту. Створення організаційної структури передбачає розподіл та групування завдань проекту, їх виконавців, встановлення взаємо-підпорядкованості й координації

груп і підрозділів, поділ праці залежно від спеціалізації персоналу.

Можна виділити три типові форми організаційної структури, що використовуються у межах проектного менеджменту: штабна проектна організація, матрична проектна організація та так звана «чиста» проектна організація.

Найбільш кращим типом організаційної структури управління для проектної роботи є матрична структура, яка у більшій мірі відповідає програмно-цільовому характеру проектної діяльності.

Матрична проектна організація намагається вирішити проблеми відсутності єдності управління, що притаманні штабній проектній організації шляхом призначення на місце штабів проектних менеджерів. Отже, виконавчі підрозділи отримують розпорядження від класичної лінійної інстанції та додатково від проектного підрозділу. Фактично наявна неєдність управління у штабній проектній організації формалізується, піддається плануванню та управлінню [1].

Перевагами цієї моделі прийнято вважати:

- цілісний напрямок мислення;
- краще поєднання завдань за проектами у єдину мережу;
- теоретичне задовільне рішення, що дає змогу центрувати великі та дуже великі підприємства відповідно до їх широкої виробничої програми, а також централізовано керувати ними;

– урівноваження інтересів усередині підприємства;

– оптимальніше використання креативного потенціалу та спеціальних знань співробітників.

До недоліків можна зарахувати:

- неєдність керівництва та пов'язані із цим проблеми та недоліки;
- дуже бюрократичний, а тому й неповороткий стиль керівництва, що викликаний нескінченними перемовинами та конференціями;
- часті незаплановані збої у функціонуванні організації із поверненням до первісної лінійно-штабної структури, що може стати для підприємства фатальним.

Типи проектних організаційних структур можна класифікувати залежно від швидкості перебігу проекту та його важливості для організації-виконавця. Згідно з цим, матрична проектна організація займає середнє становище між штабною та проектною організаціями. Через її недоліки вона рідко використовується на практиці, але виникає незаплановано у формі неформалізованої організаційної структури [3].

Таким чином можна зробити висновок, що матричні структури управління сприяють проведенню частих перебудов, пов'язаних з впровадженням новітніх технологічних процесів і більш продуктивного технологічного устаткування, що веде до змін в організаційній структурі управління фірмою в цілому. При переході до матричних структур управління найбільший економічний ефект досягається на крупних підприємствах і промислових комплексах, що випускають складну продукцію.

Література

1. www.nbuu.gov.ua;
2. uk.wikipedia.org;
3. Мазур И.И., Шапиро В.Д., Ольдерогге Н.Г. - Управление проектами. — 2-е изд.— М.: Омега-Л, 2004.— с. 664.

Е.Е. ПОДА,

Е.А. ШУМАЕВА,

Донецкий национальный технический университет

УПРАВЛЕНИЕ ЛОЯЛЬНОСТЬЮ ПЕРСОНАЛА КАК ФАКТОР ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭФФЕКТИВНОГО ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ЧЕЛОВЕЧЕСКИХ РЕСУРСОВ

В настоящее время вопрос определения и поддержания лояльности сотрудников становится актуальным для компаний, работающих в условиях современного рынка. Это обусловлено тем, что руководители начинают больше ценить персонал, в обучение и развитие которого они вкладывают много средств. Кроме того, спрос на хороших сотрудников всегда высок и практика их найма